

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

7. maj 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 1215/2012 – retligt samarbejde i civile sager – notarer, der inden for rammerne af tvangsfuldbyrdsprocedurer handler på grundlag af et autentisk dokument – ikke-kontradiktorisk procedure – princippet om forbud mod forskelsbehandling – artikel 18 TEUF – ret til en retfærdig rettergang – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder«

I de forenede sager C-267/19 og C-323/19,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb, Kroatien) ved afgørelse af 20. marts 2019 (sag C-267/19) og af 8. april 2019 (sag C-323/19), indgået til Domstolen henholdsvis den 28. marts 2019 og den 18. april 2019, i sager anlagt af

Parking d.o.o.

mod

Sawal d.o.o. (sag C-267/19),

og

Interplastics s. r. o.

mod

Letifico d.o.o. (sag C-323/19),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Safjan, og dommerne C. Toader (refererende dommer) og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: kroatisk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- PARKING d.o.o. ved advokat M. Kuzmanović,
- Interplastics s.r.o., ved advokat M. Praljak,
- den kroatiske regering ved G. Vidović Mesarek, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og M. Mataija, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), af artikel 18 TEUF, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2012 L 351, s. 1) og af domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med to tvister mellem dels Parking d.o.o. og Sawal d.o.o., dels Interplastics s. r. o. og Letifico d.o.o. vedrørende anmodninger om inddrivelse af fordringer.

Retsforskrifter

EMRK

- 3 EMRK's artikel 6, som har overskriften »Ret til retfærdig rettergang«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse. [...]«

EU-retten

Forordning (EU) nr. 805/2004

- 4 Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav (EUT 2004, L 143, s. 15) fastsætter:

»Denne forordning finder anvendelse på retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter vedrørende ubestridte krav.

Et krav anses for ubestridt, hvis:

- a) debitor udtrykkeligt har vedgået sig kravet ved at anerkende det eller ved at acceptere et forlig, der er godkendt af en ret eller indgået for en ret under en retssag [...]
- b) debitor aldrig har gjort indsigelse mod kravet under retssagen ved at foretage de relevante processuelle handlinger i henhold til domsstatens lovgivning [...]
- c) debitor ikke har givet møde eller været repræsenteret i et retsmøde om det pågældende krav efter oprindelig at have gjort indsigelse mod kravet under retssagen, forudsat at denne adfærd i henhold til domsstatens lovgivning er udtryk for en stiltiende anerkendelse af kravet eller af kreditors anbringender, eller
- d) debitor udtrykkeligt har vedgået sig kravet i et officielt bekræftet dokument.«

Forordning nr. 1215/2012

5 Af fjerde og tiende betragtning til forordning nr. 1215/2012 fremgår følgende:

»(4) Visse forskelle mellem de nationale regler for retternes kompetence og anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre markedes funktion. Det er tvingende nødvendigt at have bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og sikre hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en medlemsstat.

[...]

(10) Denne forordnings anvendelsesområde bør omfatte alle de vigtigste spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede spørgsmål [...]

6 Denne forordnings artikel 1, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).«

7 I nævnte forordnings artikel 2, litra a), defineres begrebet »retsafgørelse« som »enhver retsafgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan afgørelsen betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder fastsættelse af sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten«.

8 Samme forordnings artikel 3 bestemmer:

»Med henblik på denne forordning omfatter »ret« følgende myndigheder, i det omfang de har kompetence til at afgøre spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde:

- a) for så vidt angår Ungarn, en notar (*közjegyző*) i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav (*fizetési meghagyásos eljárás*)
- b) for så vidt angår Sverige, det svenske fogedvæsen (*Kronofogdemyndigheten*) i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav (*betalningsföreläggande*) og visse andre krav (*handräckning*).«

Kroatisk ret

Lov om tvangsfuldbyrdelse

- 9 Artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse, *Narodne novine*, nr. 112/12, 25/13 og 93/14, 55/16 og 73/17) giver notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et »autentisk dokument« ved at udstede en fuldbyrdelsesordre, der tjener som tvangsfuldbyrdelsesgrundlag, uden udtrykkeligt samtykke fra rekviritus.
- 10 I medfør af artikel 57, stk. 1, i lov om tvangsfuldbyrdelse kan rekviritus gøre indsigelse mod de fuldbyrdelsesordrer, der er afsagt på grundlag af et autentisk dokument, inden for en frist på otte dage og i tvister vedrørende vekslere og checks en frist på tre dage, bortset fra hvis den pågældende kun anfægter afgørelsen om sagsomkostninger.
- 11 Lovens artikel 58, stk. 3, fastsætter:
- »Når fuldbyrdelsesordren bestrides helt eller kun vedrørende den del, der pålægger rekviritus at betale gælden, ophæver den ret, som har fået forelagt indsigelsen, fuldbyrdelsesordren for så vidt angår den del, der anordner fuldbyrdelsen, og annullerer de truffede foranstaltninger, idet proceduren fortsætter ifølge de regler, der finder anvendelse i tilfælde af indsigelse mod en betalingspåkravsprocedure, og hvis den ikke har stedlig kompetence til at træffe afgørelse, forelægger den sagen for den kompetente ret.«

Retsplejeloven

- 12 Artikel 446 i Zakon o parničnom postupku (den civile retsplejelov, *Narodne novine*, nr. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19) vedrørende betalingspåkravsproceduren har følgende ordlyd:

»Når den anmodning, der er fremsat i stævningen, vedrører en forfalden fordring på et pengebeløb, og denne fordring er fastlagt i et autentisk dokument, der er bilagt den originale stævning eller en bekræftet kopi i overensstemmelse hermed, udsteder retten et påbud til sagsøgte om at opfylde den nævnte anmodning [betalingspåkrav].

I den stævning, hvori der anmodes om udstedelse af et betalingspåkrav, skal sagsøgeren angive grundene til begæringen om udstedelse frem for en kendelse om tvangsfuldbyrdelse på grundlag af et autentisk dokument. Såfremt retten finder, at de af sagsøgeren påberåbte grunde ikke begrundes dennes interesse i at opnå et betalingspåkrav, afviser retten sagen fra realitetsbehandling.

Sagsøgeren skal have en interesse i udstedelsen af et betalingspåkrav, når sagsøgte har hjemsted i udlandet, eller når sagsøgte forudgående har anfægtet den fordring, der er indeholdt i det officielt bekræftede dokument.

Retten udsteder et betalingspåkrav, når sagsøgte ganske vist ikke har anmodet om et sådant påkrav i stævningen, men den pågældende opfylder alle betingelser for, at der kan udstedes et betalingspåkrav.«

Tvisterne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-267/19

- 13 Den 25. april 2016 indledte Parking, et selskab med hjemsted i Kroatien, en tvangsfuldbyrdsprocedure hos en notar i denne medlemsstat mod Sawal, et slovensk selskab. Denne procedure var baseret på et »autentisk dokument«, nemlig en udskrift af regnskaber revideret i overensstemmelse hermed, der attesterede fordringens eksistens.
- 14 Den 23. maj 2016 udstedte notaren en fuldbyrdsordre, hvorved Sawal pålagdes at indfri den fordring, der angiveligt androg 100 kroatiske kunas (HRK) (ca. 15 EUR), inklusive morarenter, og sagsomkostninger, der udgør 1 741,25 HRK (ca. 260 EUR), inden for en frist på otte dage. Fuldbyrdsbegæringen og fuldbyrdsordren blev fremsendt til rekvisitus den 9. februar 2017.
- 15 Sawal gjorde indsigelse over for denne kendelse inden for søgsmålsfristen ved Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb, Kroatien).
- 16 Ifølge den forelæggende ret fremgår det af domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), at notarer, der i Kroatien handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret inden for rammerne af tvangsfuldbyrdsprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, ikke er omfattet af begrebet »ret« som omhandlet i forordning nr. 805/2004 og nr. 1215/2012.
- 17 Den forelæggende ret har anført, at den procedure, der går forud for udstedelsen af fuldbyrdsordren, ikke er af kontradiktorisk karakter, og at denne ordre ifølge den ovennævnte retspraksis er blevet vedtaget af en notar og ikke af en ret. Den forelæggende ret ser sig derfor ikke i stand til at fortsætte den indsigelsessag, som den har fået forelagt, fordi fuldbyrdsordren er blevet vedtaget af et organ, hvis manglende kompetence var åbenbar, i forbindelse med en tvangsfuldbyrdsprocedure, som tilsidesætter de grundlæggende EU-retlige principper.
- 18 Den forelæggende ret er således for det første af den opfattelse, at kroatiske fysiske eller juridiske personer som følge af de ovennævnte domme er ringere stillet end fysiske eller juridiske personer fra andre medlemsstater, for så vidt som de fuldbyrdsordrer, der vedtages af notarer i Kroatien, ikke anerkendes i de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union, hverken som europæiske tvangsfuldbyrdsdokumenter i henhold til forordning nr. 805/2004 eller som retsafgørelser i henhold til forordning nr. 1215/2012. En sådan forskel i behandlingen af fysiske eller juridiske personer fra Kroatien og fra de andre medlemsstater udgør forskelsbehandling, som er forbudt i artikel 18 TEUF.
- 19 Den forelæggende ret har for det andet anført, at den ikke-kontradiktoriske karakter af en tvangsfuldbyrdsprocedure på grundlag af et autentisk dokument indledt ved en notar desuden kan udgøre en tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 20 Den forelæggende ret har desuden fremhævet den uensartede praksis mellem de kroatiske retter hvad angår notarers kompetence i forbindelse med en tvangsfuldbyrdsprocedure, der er indledt på grundlag af et »autentisk dokument«, afhængigt af, om de sagsøgte er fysiske eller juridiske personer, der har hjemsted i Kroatien eller i en anden medlemsstat.

- 21 På denne baggrund har Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er en bestemmelse i national ret, nærmere bestemt artikel 1 i [lov om tvangsfuldbyrdelse], der bemyndiger notarer til at foretage inddrivelse af krav på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre, som tvangsfuldbyrdelsesdokument, uden udtrykkeligt samtykke fra rekvisitus, der er en juridisk person etableret i Republikken Kroatien, i overensstemmelse med EMRK's artikel 6, stk. 1, og artikel 18 TEUF, henset til autentisk fuldbyrdelsesordre [...] dom[me] [af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) og [...] Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193)]?
- 2) Kan den fortolkning, som Domstolen gav i [...] dom[me] af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) og [...] Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes på [den foreliggende sag], og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentiskautentisk dokument«, hvor rekvisitus er en juridisk person, der er etableret i andre EU-medlemsstater, ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand?»

Sag C-323/19

- 22 Den 4. februar 2019 indledte Interplastics med hjemsted i Slovakiet en tvangsfuldbyrdelsesprocedure over for Letifico, et kroatisk selskab, ved en notar i Kroatien, på grundlag af et »autentisk dokument«, nemlig en liste over fakturaer, som blev udstedt den 11. december 2018, hvoraf fremgik Interplastics fordring på Letifico på 17 700 EUR, i det tilsvarende beløb i kroatiske kunas, inklusive lovbestemte renter, og sagsomkostninger på 7 210,80 HRK (ca. 968 EUR).
- 23 I samme sag udstedte notaren en fuldbyrdelsesordre, hvorved Letifico blev pålagt at betale den nævnte fordring inden for en frist på otte dage. Begæringen om tvangsfuldbyrdelse og fuldbyrdelsesordren blev fremsendt til Letifico den 13. februar 2019.
- 24 Letifico gjorde indsigelse over for denne ordre inden for den fastsatte frist, idet selskabet anfægtede grundlaget for og størrelsen af fordringen.
- 25 Da Trgovački sud u Zagrebu (handelsretten i Zagreb) nærer den samme tvivl som den, der er blevet rejst i sag C-267/19, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen de samme præjudicielle spørgsmål som dem, der er blevet stillet i den nævnte sag.
- 26 Ved afgørelse af 27. maj 2019 afsagt af Domstolens præsident er sagerne C-267/19 og C-323/19 blevet forenet med henblik på den skriftlige forhandling og dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Om Domstolens kompetence

- 27 Med henblik på at fastslå Domstolens kompetence til at besvare de præjudicielle spørgsmål skal det efterprøves, om hovedsagerne har en tilknytning til EU-retten. I denne henseende bemærkes, at den forelæggende ret, ligesom i den sag, der gav anledning til dom af 9. marts 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), skal tage stilling til to indsigelser mod tvangsfuldbyrdelsesordrer, der er udstedt af notarer med henblik på at foretage inddrivelse af fordringer.

- 28 Såfremt forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse efter sådanne indsigelsesprocedurer, vedtages der principielt retsafgørelser, der kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Det EU-retlige tilknytningselement, der begrundes Domstolens kompetence til at besvare den forelæggende rets spørgsmål, kunne således i den foreliggende tilfælde udledes af, at denne forordning finder anvendelse (jf. i denne retning dom af 25.5.2016, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 44).
- 29 I denne henseende bemærkes for det første, at procedurer til inddrivelse af fordringer, såsom de i hovedsagen omhandlede, i det væsentlige vedrører »det civil-og handelsretlige område« som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012.
- 30 Hvad for det andet angår det grænseoverskridende element, som anvendelsen af denne forordning er betinget af (jf. i denne retning dom af 14.11.2013, *Maletic*, C-478/12, EU:C:2013:735, præmis 26), skal det fastslås, at rekvisitus i sag C-267/19 havde hjemsted i Slovenien. I sag C-323/19 var det derimod rekvirenten, der havde hjemsted i en anden medlemsstat end i Republikken Kroatien, i det foreliggende tilfælde i Slovakiet, idet omstændighederne i sagen ved første øjekast begrænses til inden for Kroatien.
- 31 Uden formelt at påberåbe sig Domstolens manglende kompetence under henvisning til manglen på et grænseoverskridende element i sidstnævnte sag er Kommissionen i tvivl om anvendeligheden af forordning nr. 1215/2012 i tilfælde, hvor kun rekvirenten har hjemsted i en anden medlemsstat end den, på hvis område retssagen føres.
- 32 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i sin praksis i forbindelse med behandlingen af det omhandlede retsforholds internationale karakter gentagne gange har henvist til »parternes respektive bopæle« uden at sondre mellem deres proceduremæssige egenskaber (jf. i denne retning dom af 1.3.2005, *Owusu*, C-281/02, EU:C:2005:120, præmis 25 og 26).
- 33 Selv om forordning nr. 1215/2012, samtidig med, at den i 3. og 26. betragtning anvender begrebet »retssager på tværs af landegrænserne«, ikke definerer dette begreb, skal det bemærkes, at artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af den 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT 2006, L 399, s. 1) definerer det tilsvarende begreb »grænseoverskridende sag« som en sag, hvori mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som har fået forelagt en anmodning, er beliggende.
- 34 På grundlag af den nævnte bestemmelse har Domstolen fastslået, at for så vidt som rekvirenten i en betalingspåkravsprocedure har hjemsted i en anden medlemsstat end den, på hvis område retssagen føres, har tvisten et grænseoverskridende element og er dermed omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1896/2006 (jf. i denne retning dom af 19.12.2019, *Bondora*, C-453/18 og C-494/18, EU:C:2019:1118, præmis 35).
- 35 En sådan fortolkning af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 har desuden principielt til formål at fastslå det grænseoverskridende element og dermed en sags grænseoverskridende element med henblik på anvendelsen af forordning nr. 1215/2012. Da disse forordninger således begge er omfattet af samarbejdet om civilretlige spørgsmål med virkninger på tværs af grænser, skal fortolkningen af de tilsvarende begreber, som EU-lovgiver har anvendt heri, undergives en ensartet fortolkning.
- 36 Det fremgår af det ovenstående, at forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse på de to hovedsager og således udgør disse sagers EU-retlige tilknytningselement.

- 37 Det skal desuden fastslås, at selv om de spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, vedrører EMRK's artikel 6, stk. 1, svarer denne bestemmelse i det væsentlige til chartrets artikel 47, som Domstolen har kompetence til at undersøge med forbehold af bestemmelserne i chartrets artikel 51, stk. 1, når medlemsstaterne gennemfører EU-retten (jf. i denne retning kendelse af 11.4.2019, Hrvatska radiotelevizija, C-657/18, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:304, præmis 28).
- 38 I det foreliggende tilfælde er den forelæggende ret, for hvilken de sager, der er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012, verserer, i tvivl om spørgsmålet om, hvorvidt en national lovgivning, der giver notarer kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer i forbindelse med tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et autentisk dokument, hvilke procedurer finder sted forud for et sagsanlæg, er i strid med de grundlæggende EU-retlige principper, bl.a. princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er fastsat i artikel 18 TEUF, samt retten til effektive retsmidler, som er fastsat i chartrets artikel 47.
- 39 For så vidt som den nævnte nationale lovgivnings forenelighed med de grundlæggende EU-retlige principper ifølge den forelæggende ret kan have, selv indirekte, betydning for anerkendelsen og fuldbyrdelsen i andre medlemsstater af afgørelser, der er afsagt af den forelæggende ret i en indsigelsesprocedure til prøvelse af en ordre, der er udstedt af en notar, har Domstolen kompetence til at behandle de præjudicielle spørgsmål med hensyn til chartrets artikel 47 og artikel 18 TEUF.

Om realiteten

- 40 Det fremgår af fast retspraksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer denne at give den nationale ret et brugbart svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. I tråd hermed tilkommer det Domstolen eventuelt at omformulere de spørgsmål, der forelægges den (jf. dom af 4.9.2014, *eco cosmetics* og *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 og C-120/13, EU:C:2014:2144 præmis 32, og af 12.12.2019, *Instituto Nacional de la Seguridad Social (moderskabstillæg)*, C-450/18, EU:C:2019:1075, præmis 25).
- 41 For at give den forelæggende ret et brugbart svar bemærkes med hensyn til denne rets henvisning til dom af 9. marts 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), at den sag, som gav anledning til denne dom, vedrørte forordning nr. 805/2004. I det foreliggende tilfælde er de to omhandlede fordringer imidlertid ikke »ubestridte« krav som omhandlet i forordningens artikel 3, eftersom de er genstand for en tvist ved den forelæggende ret. Forordning nr. 805/2004 finder dermed ikke anvendelse *ratione materiae*.
- 42 Følgelig må den forelæggende ret med sine to spørgsmål anses for nærmere bestemt at ønske oplyst, om artikel 18 TEUF og chartrets artikel 47 i tilfælde af, at de afgørelser, som denne ret træffer, er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012, skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der giver notarer, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som de er tillagt inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et autentisk dokument, kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer, der, som det fremgår af dom af 9. marts 2017, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193), ikke kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat.
- 43 Hvad angår sidstnævnte doms rækkevidde skal det indledningsvis præciseres, at Domstolen kun tog stilling til kvalificeringen »ret« med hensyn til notarer i Kroatien, i det omfang de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i tvangsfuldbyrdelsesloven inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et autentisk dokument, og dermed til spørgsmålet om anerkendelse og fuldbyrdelse på grundlag af forordning nr. 1215/2012 af ordrer, der er udstedt inden for rammerne af sådanne procedurer, uden at rejse tvivl med hensyn til det særlige kendetegn ved den kroatiske retsorden i denne henseende.

- 44 I den samme dom tog Domstolen imidlertid ikke stilling til disse notarers kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer og fastslog på ingen måde, at forordning nr. 1215/2012 skulle forbyde anvendelsen af denne form for procedurer.
- 45 Hvad for det første angår fortolkningen af artikel 18 TEUF, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde i fraværet af andre specifikke bestemmelser vedrørende forbuddet mod forskelsbehandling inden for rammerne af forordning nr. 1215/2012, bemærkes indledningsvis, at tvangsfuldbyrdelsesloven ikke skaber en forskellig behandling på grundlag af nationalitet.
- 46 Som det fremgår af sagsakterne for Domstolen, skal en hjemmehørende eller ikke-hjemmehørende rekvirent, der er en fysisk eller juridisk person, henvende sig til en notar for at opnå en fuldbyrdelsesordre på grundlag af et autentisk dokument. De ordrer, der udstedes efter sådanne procedurer, kan ikke anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat på grundlag af forordning nr. 1215/2012, og dette uanset af parternes nationalitet.
- 47 Denne konklusion kan dernæst ikke drages i tvivl af den omstændighed, at ordrer, der udstedes af notarer i andre medlemsstater, hvilke notarer udtrykkeligt kvalificeres som »ret« i artikel 3 i forordning nr. 1215/2012, er omfattet af den anerkendelses- og fuldbyrdelsesordning, der er fastsat i denne forordning.
- 48 Kvalificeringen af notarer i de respektive medlemsstater er og forbliver knyttet til de særlige forhold, der kendetegner de respektive retsordener, eftersom forordning nr. 1215/2012, således som Kommissionen også har gjort gældende i sit skriftlige indlæg, ikke har til formål at pålægge en bestemt organisation af retsvæsenet. Som det fremgår af fjerde betragtning til forordningen, har den til formål at gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og at sikre hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i en medlemsstat (dom af 9.3.2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, præmis 50).
- 49 Hvad endelig angår den omvendte forskelsbehandling, der er genstand for den forelæggende rets spørgsmål, fremgår det af den ordning, der er indført ved denne forordning, at medlemsstaterne foretager anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet af retter i andre medlemsstater på det civil- og handelsretlige område med forbehold for overholdelsen af de krav, der pålægges ved forordningen. Eftersom Domstolen imidlertid i dom af 9. marts 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), fastslog, at de ordrer, der er truffet af de notarer, der handler inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurerne, ikke er blevet udstedt af en ret som omhandlet i denne forordning, kan disse ordrer ikke kvalificeres som »retsafgørelse« i henhold til nævnte forordnings artikel 2, litra a), og kan ikke cirkulere på grundlag af denne forordning, uden at denne situation herved udgør omvendt forskelsbehandling (jf. i denne retning kendelse af 6.11.2019, EOS Matrix, C-234/19, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:986, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 Som det fremgår af den kroatiske regerings indlæg, findes der desuden i den kroatiske retsorden alternative retsmidler, nemlig den betalingspåkravsprocedure, der indledes ved en ret, for at afhjælpe de eventuelle problemer, der opstår ved at tillægge notarerne kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer. I denne henseende har den kroatiske regering gjort gældende, at selv om antagelsen til realitetsbehandling af en sådan begæring om indledning af en betalingskravsprocedure i henhold til retsplejelovens artikel 446, stk. 2, er betinget af en retlig interesse efter denne procedure, fastlægger artikel 446, stk. 3, en formodning for en sådan retlig interesse, når rekviritus er hjemmehørende i udlandet. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve dette aspekt.
- 51 Hvad for det andet angår fortolkningen af chartrets artikel 47 ville den ikke-kontradiktoriske karakter af tvangsfuldbyrdelsesproceduren på grundlag af et autentisk dokument, der er indledt ved notarerne, ifølge den forelæggende ret indebære en tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler.

- 52 I denne henseende bemærkes, at selv om Domstolen i præmis 58 i dom af 9. marts 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), fastslog, at behandlingen ved en notar i Kroatien af en begæring om udstedelse af en fuldbyrdelsesordre på grundlag af et autentisk dokument ikke er kontradiktorisk, fastslog Domstolen ligeledes, at adgangen til en domstol sikres, da notarerne udøver de beføjelser, som de tillægges i forbindelse med tvangsfuldbyrdelsesproceduren under kontrol af en domstol, til hvem rekvisitus har mulighed for at gøre indsigelse over for den fuldbyrdelsesordre, som notaren har udstedt.
- 53 Det kan dermed ikke udledes af den ikke-kontradiktoriske karakter af tvangsfuldbyrdelsesproceduren på grundlag af et autentisk dokument og manglen på andre oplysninger fra den forelæggende ret, at denne procedure afvikles under tilsidesættelse af chartrets artikel 47.
- 54 Henset til samtlige ovenstående bemærkninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 18 TEUF og chartrets artikel 47 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der giver notarer, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som de er tillagt inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et autentisk dokument, kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer, der, som det fremgår af dom af 9. marts 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), ikke kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat.

Sagsomkostninger

- 55 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 18 TEUF og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der giver notarer, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som de er tillagt inden for rammerne af tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et autentisk dokument, kompetence til at udstede fuldbyrdelsesordrer, der, som det fremgår af dom af 9. marts 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), ikke kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat.

Underskrifter